

บทสรุปและข้อ เสนอแนะ

บัตรเครดิต เป็น เครื่องมือการชำระเงินอย่างหนึ่ง (Means of Payment) ซึ่งก่อให้เกิดความสะดวกและปลอดภัยแก่ผู้บริโภคโดยไม่จำเป็นต้องพกเงินสดติดตัว เป็นจำนวนมาก เพื่อซื้อสินค้าและบริการที่ต้องการ ร้านค้าก็ได้รับความสะดวกและความมั่นคงในการชำระราคาสินค้า เพราะไม่ต้องคอยติดตามทวงหนี้จากลูกค้าโดยตรงอีกต่อไป เนื่องจากบริษัทหรือธนาคารผู้ออกบัตรจะเป็นผู้รับภาระค่าใช้จ่ายในด้านนี้

รูปแบบของสัญญาบัตรเครดิตแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับคู่สัญญาที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับ ได้แก่

1. บัตรเครดิตที่มีคู่สัญญาสองฝ่าย ได้แก่ บัตรเครดิตที่ใช้เฉพาะร้านค้าที่เป็นผู้ออกบัตรหรือสาขาของร้านค้าที่ออกบัตรให้เท่านั้น นิติสัมพันธ์ของคู่สัญญาสองฝ่ายในระบบบัตรเครดิตจะมีลักษณะเป็นสัญญาซื้อขายเงินเชื่อ ซึ่งเป็นสัญญาที่ให้ความสะดวกแก่ลูกค้าในการที่จะชำระสินค้าในภายหลังได้ โดยสิทธิและหน้าที่ของคู่สัญญาดังกล่าวจะอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายลักษณะซื้อขาย ความประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

2. บัตรเครดิตที่มีคู่สัญญาสามฝ่าย เช่น Master Card, Visa Card, American Express, Diners' เป็นต้น บัตรเครดิตที่มีคู่สัญญาสามฝ่ายนี้จะประกอบด้วย ผู้ออกบัตร (issuer) ซึ่งปกติแล้วจะได้แก่ธนาคารหรือบริษัทเอกชนต่าง ๆ ผู้ถือบัตร (cardholder) และร้านค้าที่ยอมรับบัตรเครดิต (creditor) โดยลักษณะของบัตรเครดิตประเภทนี้จะมี 2 ลักษณะ คือ

(ก) บัตรเครดิตที่ใช้ในหมู่ธุรกิจเพื่อการเดินทางและการบันเทิง (entertainment plan) ซึ่งเรียกโดยทั่วไปว่า 'T&E' card หรือ charge card กล่าวคือ ผู้ถือบัตรมีสิทธิที่จะซื้อสินค้าและบริการต่าง ๆ จากร้านค้า ซึ่งเป็นสมาชิกโครงการบัตรเครดิต ซึ่งจะสังเกตได้จากเครื่องหมายหน้าร้านค้าแต่ละแห่ง โดยผู้ถือบัตรตกลงว่าจะจ่ายเงินให้แก่ผู้ออกบัตรตามวงเงินที่ผู้ออกบัตรกำหนดจะทรงรองจ่ายราคาสินค้าแทนผู้ถือบัตรหรือตามจำนวนราคาสินค้าที่ไ้ซื้อโดยใช้บัตรเครดิต

(ข) บัตรเครดิตเพื่อผู้บริโภคใช้ซื้อสินค้าในชีวิตประจำวัน (consumer plans) ได้แก่ บัตรเครดิตของธนาคารกสิกรไทย บัตรอเนกประสงค์ของธนาคารศรีนคร เป็นต้น

ลักษณะบัตรเครดิตของประเทศไทยจะแตกต่างจากบัตรเครดิตของต่างประเทศ อยู่บ้างก็ตรงที่ บัตรเครดิตของประเทศไทยนั้นจะต้องชำระหนี้ทั้งหมดภายในระยะเวลาที่กำหนด ในขณะที่บัตรเครดิตของต่างประเทศยอมให้ผู้ถือบัตรเลือกวิธีการชำระเงินให้แก่ผู้ออกบัตรโดยการ ชำระราคาสินค้าที่ค้างชำระทั้งหมดภายในระยะเวลาที่ตกลงกันหรืออาจทำการผ่อนชำระบางส่วน ภายในระยะเวลา 25-30 วัน ส่วนที่เหลือสามารถผ่อนชำระได้เป็นรายเดือนโดยจะต้องเสีย ค่าธรรมเนียม (service charge) ซึ่งก็คำนวณเป็นอัตราร้อยละของจำนวนราคาสินค้าที่ซื้อ และค้างชำระในแต่ละเดือน

3. บัตรเครดิตที่มีคู่สัญญาสี่ฝ่าย ระบบบัตรเครดิตประเภทนี้นอกจากจะประกอบด้วย ผู้ออกบัตร ผู้ถือบัตร และร้านค้า เช่นเดียวกับบัตรเครดิตที่มีคู่สัญญาสามฝ่ายแล้ว ยังมีบุคคลที่ 4 ซึ่งปกติจะได้แก่ธนาคาร โดยทำหน้าที่เสมือนเป็นตัวแทนของผู้ออกบัตรในการเรียกเก็บเงินจาก ผู้ถือบัตรและชำระเงินแก่ร้านค้า รายได้ของบุคคลที่ 4 นี้ได้แก่ค่าธรรมเนียมที่ผู้ออกบัตรจ่ายให้ ความปริมาณหลักฐานการซื้อขาย (sales slip) และจำนวนเงิน

อย่างไรก็ตาม แม้ว่า ระบบบัตรเครดิตจะมีหลายประเภท แต่ระบบบัตรเครดิตที่นิยม ใช้ในปัจจุบันคือ ระบบบัตรเครดิตที่มีคู่สัญญาสามฝ่ายแต่จะมีฐานะทางกฎหมายอย่างไรนั้น จะต้อง พิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างคู่กรณีเป็นราย ๆ ไป ได้แก่

(1) ผู้ออกบัตรกับผู้ถือบัตร ในแง่ธุรกิจแล้วจะเรียกสัญญาระหว่างผู้ออกบัตรกับผู้ถือบัตร ว่า เป็นสัญญาที่ผู้ออกบัตรให้สินเชื่อในวงเงินที่ตกลงกัน แต่ในแง่กฎหมายแล้ว ข้อตกลงการให้ สินเชื่อระหว่างผู้ออกบัตรกับผู้ถือบัตรนั้น เข้าลักษณะ เป็นสัญญาบัญชี เดินสะพัดตามมาตรา 865 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ในกรณีที่ผู้ออกบัตร เป็นธนาคารพาณิชย์ กล่าวคือ โดยทั่วไป ผู้ถือบัตรจะมีบัญชีเงินฝากกระแสรายวันกับธนาคารผู้ออกบัตรอยู่ก่อน และเมื่อธนาคารยอมออก บัตรเครดิตให้แก่ผู้ถือบัตร ธนาคารในฐานะผู้ออกบัตรยอมหักทอนบัญชีของผู้ถือบัตรได้ เมื่อได้รับ โฉนดเรียกเก็บเงินค่าสินค้าหรือบริการจากร้านค้าที่ผู้ถือบัตรนำบัตรเครดิตไปใช้ ในลักษณะนี้จึง เป็น ลักษณะของสัญญาบัญชี เดินสะพัดนั้นเองแต่ในกรณีที่ผู้ออกบัตร เป็นบริษัท เอกชนมิใช่ธนาคารพาณิชย์ เนื่องจากผู้ถือบัตรจะไม่มีบัญชีเงินฝากกับผู้ออกบัตร เพื่อให้มีการตัดทอนบัญชีต่อกันแต่อย่างใด ในกรณีนี้จึงไม่เข้าลักษณะ เป็นสัญญาบัญชี เดินสะพัด แต่สัญญาดังกล่าวก็ไม่ม่มีลักษณะ เป็นการโอนสิทธิ

เรียกร้องตามมาตรา 306 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ทั้งนี้ เพราะ การที่ผู้ถือบัตร มีข้อตกลงกับผู้ถือบัตรโดยให้ผู้ถือบัตรจ่ายค่าสินค้าหรือบริการที่ผู้ถือบัตรซื้อจากร้านค้าไปก่อน และให้มาเรียก เก็บ เอากับผู้ถือบัตรในภายหลังนั้น ในขณะที่มีการตกลงกันนั้นยังมิได้มีหนี้ผูกพันกัน เกิดขึ้นแต่อย่างใด ลักษณะ เช่นนี้ เหมือน เป็นความหวังที่จะได้สิทธิ ซึ่งกฎหมายไทยยังมีได้ยอมรับ จึงไม่อาจถือได้ว่า มีการโอนสิทธิ เรียกร้องล่วงหน้าได้

(2) ผู้ถือบัตรกับร้านค้า ข้อตกลงระหว่างผู้ถือบัตรกับร้านค้ามีสาระสำคัญว่า ร้านค้าตกลงที่จะให้ผู้ถือบัตรได้รับการชำระค่าสินค้าหรือบริการ โดยร้านค้าจะเรียก เก็บ เงิน จากผู้ถือบัตรโดยตรงและผู้ถือบัตรสัญญาที่จะชำระค่าสินค้าและบริการที่ถูก เรียก เก็บภายในระยะเวลาที่กำหนดโดยมีสิทธิหักส่วนลดจากจำนวนเงินที่ต้องชำระ เพื่อ เป็นค่าตอบแทนในการ เรียก เก็บ เงินจากผู้ถือบัตร จากลักษณะข้อตกลงดังกล่าวจะ เห็นว่า สัญญาระหว่างผู้ถือบัตรและร้านค้า มิได้มีลักษณะ เป็นสัญญาเพื่อประโยชน์บุคคลภายนอกตามมาตรา 374 แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ ทั้งนี้ เพราะ ต่างฝ่ายต่างมีสัญญาต่อกันโดยตรง และในกรณีที่ผู้ถือบัตรไม่ชำระ เงินค่าสินค้าหรือบริการให้แก่ร้านค้าตามข้อตกลงที่มีต่อกันแล้ว หากทำให้หนี้ระหว่างผู้ถือบัตรหลุดพ้นจาก ความรับผิดชอบในค่าสินค้าและบริการนั้นไม่ ตรงกันข้ามร้านค้ายังสามารถที่จะ เรียกให้ผู้ถือบัตรชำระ เงินค่าสินค้าและบริการได้ทั้งหมดตามสัญญาซื้อขาย ทั้งนี้ เพราะการที่ผู้ถือบัตรทรงจ่ายค่าสินค้า และบริการแทนผู้ถือบัตรมีลักษณะ เป็นการตกลงที่จะให้บุคคลภายนอก เป็นผู้ชำระหนี้ตามความหมาย ของมาตรา 314 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เพราะฉะนั้น หนี้ระหว่างผู้ถือบัตรกับ ร้านค้าตามสัญญาซื้อขายจะระงับก็ต่อ เมื่อผู้ถือบัตรซึ่ง เป็นบุคคลภายนอกสัญญาซื้อขายได้ชำระหนี้ให้ แก่ร้านค้าแล้ว หากยังไม่มีการชำระหนี้จากผู้ถือบัตร ก็ยังถือไม่ได้ว่า หนี้ระหว่างผู้ถือบัตรกับ ร้านค้าระงับ

(3) ผู้ถือบัตรกับร้านค้า ในระหว่างผู้ถือบัตรกับร้านค้านั้น สัญญาเบื้องต้นได้แก่สัญญา ซื้อขาย (sales agreement) และจากลักษณะสัญญาบัตร เครดิตนั้น เป็นลักษณะที่ร้านค้ามีขอ คลงกับผู้ถือบัตรในอันที่จะยอมให้ผู้ถือบัตรใช้บัตร เครดิตซื้อสินค้าหรือบริการแทน เงินสดซึ่งมิใช่ เป็นลักษณะของสัญญา เพื่อประโยชน์บุคคลภายนอก ดังนั้น ถ้าร้านค้าไม่ยอมรับบัตร เครดิตที่มี ผู้ถือบัตรนำมาแสดง ผู้ถือบัตรก็ย่อมไม่มีสิทธิฟ้องร้องบังคับร้านค้าให้ชำระหนี้แก่ตนได้แต่อย่างใด

นอกจากปัญหาในด้านฐานะทางกฎหมายของบัตร เครดิตดังกล่าวแล้ว ปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งของบัตร เครดิตก็คือ ปัญหาทางกฎหมาย เกี่ยวกับการใช้บัตร เครดิตอัน เป็นปัญหาเกี่ยวกับบุคคลที่จะรับภาระการ เสียภัยและความรับผิดชอบ เกิดจากการใช้บัตร เครดิตนั้น เนื่องจากปัญหา เกี่ยวกับการใช้บัตร เครดิตมีหลายประการ ผู้เขียนจึงขอสรุปปัญหาที่สำคัญดังนี้

1. กรณีบัตรหาย ถูกขโมย

ปัญหากรณีบัตรหาย ถูกขโมย และถูกใช้โดยปราศจากอำนาจโดยผู้ไม่มีสิทธิใช้นั้น ในกฎหมาย TILA ของประเทศสหรัฐอเมริกา เรียกว่า "unauthorized use of credit card" และได้ให้คำนิยามไว้ในมาตรา 103(0) ว่า จะต้องมียอดประกอบ 3 ประการ คือ

- (1) จะต้องเป็นการใช้บัตรโดยบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ผู้ถือบัตร
- (2) จะต้องไม่มีการมอบอำนาจให้ใช้บัตรไม่ว่าโดยปริยายหรือโดยชัดแจ้งจากผู้ถือบัตร
- (3) ผู้ถือบัตรจะต้องไม่ได้รับประโยชน์อย่างใดจากการที่บุคคลอื่นนำบัตรของตนไปใช้

จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่า คำว่า "unauthorized use of credit card" ของ TILA มีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า "กระทำโดยปราศจากอำนาจ" ของกฎหมายลักษณะตัวแทนของไทย เป็นอย่างยิ่ง แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากสัญญาบัตร เครดิตมิใช่เป็นสัญญาตัวแทน ดังนั้นจึงไม่สามารถนำคำดังกล่าวมาปรับใช้กับกรณีบัตร เครดิต ได้

สำหรับด้านผู้รับภาระการ เสียภัยและค่าใช้จ่ายอัน เกิดจากรณีบัตรหาย ถูกขโมยนั้น โดยทั่วไปจะตกอยู่กับผู้ถือบัตร ทั้งนี้ปรากฏในสัญญาาระหว่างผู้ออกบัตรกับผู้ถือบัตร โดยจะกำหนดให้ผู้ถือบัตรต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่ผู้ออกบัตรจ่ายไปตามการ เรียกเก็บ จนกว่าผู้ออกบัตรจะได้แจ้งบัตร เครดิตฉบับที่สูญหายให้ผู้ตกลงรับบัตร เครดิตทราบทั่วกัน ซึ่งแม้ว่าลักษณะสัญญาดังกล่าวจะทำให้ผู้ถือบัตรตกอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบ แต่สัญญาดังกล่าวก็สามารถใช้บังคับได้ตามกฎหมาย โดยมีได้ถือว่าขัดต่อความสงบ เรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนตามมาตรา 373 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แต่อย่างใด และในกรณีที่มีบัตร เสริม ผู้ถือบัตร เสริมก็ไม่ต้องร่วมรับผิดชอบหลักในราคาค่าสินค้าหรือบริการที่ซื้อขาย โดยการแอบอ้างใช้บัตร เครดิตโดยปราศจากอำนาจ

ทั้งนี้ เพราะ ผู้ถือบัตร เสริมมิได้มีลักษณะ เป็นเหตุนี้ร่วมกับผู้ถือบัตรหลักแต่อย่างใด ผู้ถือบัตรหลัก จึงต้อง เป็นผู้รับภาระค่าสินค้าและบริการดังกล่าวแต่เพียงผู้เดียว

2. สิทธิของผู้ถือบัตรที่จะยกข้อต่อสู้ที่มีอยู่ตามสัญญาซื้อขายกับร้านค้า เพื่อปฏิเสธการชำระหนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนกับผู้ออกบัตร

ในกรณีร้านค้า เป็นฝ่ายผิดสัญญา "ย่อมทำให้เกิดปัญหาได้ว่าผู้ถือบัตรจะสามารถปฏิเสธไม่ชำระหนี้โดยยกข้อต่อสู้ที่มีต่อร้านค้า อันเนื่องมาจากสัญญาซื้อขายขึ้นกับผู้ถือบัตรได้หรือไม่ ซึ่งผู้เขียนพิจารณาเห็นว่า เนื่องจากสัญญาระหว่างผู้ถือบัตรและผู้ถือบัตรมิใช่เป็น เรื่อง การโอนสิทธิเรียกร้องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 306 ฉะนั้น เมื่อร้านค้ากระทำผิดสัญญาต่อผู้ถือบัตร ผู้ถือบัตรก็ไม่สามารถที่จะยกข้อต่อสู้ที่มีอยู่ตามสัญญาซื้อขายกับร้านค้าขึ้นกับผู้ถือบัตร เพื่อปฏิเสธการชำระหนี้ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนได้

ปัญหาอันเกี่ยวกับบัตร เครดิตอีกประการหนึ่งก็คือ ปัญหาเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจบัตร เครดิตโดยพิจารณาในแง่สถานธุรกิจที่ออกบัตร เครดิตว่า การประกอบธุรกิจชนิดนี้มีกฎหมายควบคุมอย่างใดหรือไม่ จากการศึกษาวิเคราะห์ของผู้เขียนพบว่า สถานประกอบบัตร เครดิต มิได้อยู่ภายใต้การควบคุมของพระราชบัญญัติประกอบธุรกิจเงินทุน ธุรกิจหลักทรัพย์ และธุรกิจ เครดิตฟองซิเอร์ พ.ศ. 2522 และมีอยู่ภายใต้การควบคุมของประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 58 ด้วย หากแต่ในกรณีที่ผู้ถือบัตรเป็นธนาคารพาณิชย์ การประกอบธุรกิจบัตร เครดิตก็ต้องอยู่ ภายใต้การควบคุมของพระราชบัญญัติการธนาคารพาณิชย์ พ.ศ. 2505 และในกรณีที่มีการนำบัตร เครดิตไปใช้ยังต่างประเทศก็จะอยู่ภายใต้การควบคุมของพระราชบัญญัติการควบคุมการ แลก เปลี่ยนเงิน พ.ศ. 2485 และอยู่ภายใต้การควบคุมของธนาคารแห่งประเทศไทยด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาพบว่า เนื่องจากการไม่มีกฎหมาย เฉพาะจึงทำให้สิทธิและหน้าที่ของ คู่สัญญาในระบบบัตร เครดิตต้องตกอยู่ใน เรื่องสัญญาทั่วไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ทำให้เกิดความได้เปรียบเสียเปรียบกันขึ้นในระหว่างคู่สัญญา โดยเฉพาะปัญหาทางด้านภาระ การ เสี่ยงภัยและความรับผิดชอบในการใช้บัตร เครดิต ซึ่งผู้ถือบัตรจะผลักราคาและความ เสี่ยงภัย ให้แก่ผู้ถือบัตร เสมอ เช่น ผู้ถือบัตรบางรายกำหนดว่า "ผู้ขอให้ออกบัตร เครดิตมีหน้าที่จะต้องใช้

ความระมัดระวัง เก็บรักษามบัตร เครดิตไว้มิให้สูญหายหรือตกไปอยู่ในมือของผู้อื่น ถ้าหาก เกิดการสูญหายขึ้นจะต้องรีบแจ้งให้บริษัทบัตรเครดิตทราบโดยเร็วที่สุด เพื่อบริษัทบัตรเครดิตจะได้ยกเลิกบัตรบัตรเครดิตฉบับเดิม แต่ผู้ขอให้ออกบัตรเครดิตจะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่บริษัทบัตรเครดิตจ่ายไปตามการเรียกเก็บจนกว่าบริษัทบัตรเครดิตจะได้แจ้งบัตรเครดิตฉบับที่สูญหายให้ผู้ตกลงรับบัตรบัตรเครดิตทราบทั่วกัน” จะเห็นว่าข้อกำหนดของผู้ออกบัตรดังกล่าวได้ผลกระทบการเสี่ยงภัยและความรับผิดชอบให้แก่ผู้ถือบัตรโดยส่วนมาก ซึ่งผู้ถือบัตรไม่มีอำนาจต่อรองเปลี่ยนแปลงข้อกำหนดในสัญญาที่มีต่อกันได้เลย ความได้เปรียบเสียเปรียบในลักษณะเช่นนี้เองทำให้เกิดปัญหาว่า ประเทศไทยควรมีกฎหมาย เฉพาะ เพื่อควบคุมบัตร เครดิตหรือไม่

ผู้เขียนเห็นว่า ประเทศไทยควรมีกฎหมาย เฉพาะ เพื่อควบคุม เกี่ยวกับสัญญาบัตร เครดิต เพราะการใช้บัตร เครดิต เป็นสิน เชื่อ เพื่อการบริโภคอย่างหนึ่ง ซึ่งเป็น เรื่องที่มีผลกระทบต่อผู้บริโภคโดยทั่วไป โดยการพิจารณาศึกษา เปรียบ เทียบกับหลักกฎหมายที่ติของต่างประเทศ เช่น TILA ของประเทศสหรัฐอเมริกา, Consumer Credit Act 1974 ของประเทศอังกฤษ ซึ่งต่างประเทศนั้น บัตร เครดิตจะอยู่ภายใต้บทบัญญัติว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคสิน เชื่อโดยทั่วไป ส่วนบทบัญญัติที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบและการเสี่ยงภัยของผู้ถือบัตร โดย เฉพาะ ในเรื่องบัตรหาย ถูกขโมยซึ่งถูก ใช้โดยปราศจากอำนาจนั้น บทบัญญัติดังกล่าวจะจำกัดความรับผิดชอบของผู้ถือบัตร ซึ่ง เป็นการยุติข้อโต้แย้งใน เรื่องภาระการเสี่ยงภัยและความรับผิดชอบของบุคคลผู้ เกี่ยวข้อง ในระบบบัตร เครดิต ทำให้ความได้ เปรียบ เสีย เปรียบ ในสัญญาบัตร เครดิต ในด้านความรับผิดชอบของผู้ถือบัตร การมีบัตรหาย ถูกขโมย เป็นไปในแนว เดียวกันทั้งหมดและ เกิดความขัดแย้งอัน เป็นประโยชน์ต่อการคุ้มครองผู้บริโภค ดังนั้นผู้เขียนจึงขอเสนอแนะว่า ให้มีกฎหมาย เฉพาะที่จะมาควบคุม ใน เรื่องของการใช้บัตร เครดิตโดยปราศจากอำนาจ เช่น กรณีบัตรหาย ถูกขโมย โดยที่กฎหมาย เฉพาะ นั้นควรจะได้กำหนดให้ ผู้ออกบัตรต้องแจ้ง เรื่องให้ผู้ถือบัตรทราบโดยชัดแจ้ง รวมถึงวิธีปฏิบัติที่ผู้ถือบัตรต้องกระทำเมื่อบัตรหาย ถูกขโมย เพื่อที่จะมิให้เกิดปัญหา เกี่ยวกับหน้าที่และความรับผิดชอบของแต่ละฝ่ายว่า ได้ปฏิบัติตามแล้วหรือไม่ หรือฝ่ายใดต้อง เป็นฝ่ายที่รับผิดชอบ เป็นต้น นอกจากนี้กฎหมายยังควรกำหนดถึงขอบ เขตและจำนวน เงินที่ผู้ถือบัตรต้องรับผิดชอบในการมีบัตรหายหรือถูกขโมย แล้วถูกนำไปใช้โดยปราศจากอำนาจ เพื่อมิให้ผู้ถือบัตรต้องรับภาระแทนผู้ออกบัตร มากเกินไป ขณะเดียวกันก็ต้องมีการกำหนดถึง เงื่อนไขที่ผู้ถือบัตรต้องปฏิบัติในการมีบัตรหายหรือถูกขโมยไว้ เพื่อจะให้ผู้ถือบัตรต้องมีความระมัดระวัง ในการ เก็บรักษามบัตรด้วย

ผลของการบัญญัติกฎหมาย เฉพาะดังกล่าว ย่อมทำให้สัญญาและวิธีปฏิบัติในเรื่องความ
รับผิดชอบและการเสี่ยงภัยกรณีภัย ถูกขโมย แล้วถูกใช้ไปโดยปราศจากอำนาจเป็นไปใน
แนวเดียวกัน ทำให้เกิดความเชื่อมั่นและเป็นธรรมแก่ผู้เกี่ยวข้องกับระบบบัตร เครดิตโดย เฉพาะ
ผู้ถือบัตร อันมีผลทำให้ได้รับความคุ้มครองในการใช้บัตร และทำให้การใช้บัตร เครดิตแพร่หลาย
มากยิ่งขึ้นด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย